

A.F. HARROLD

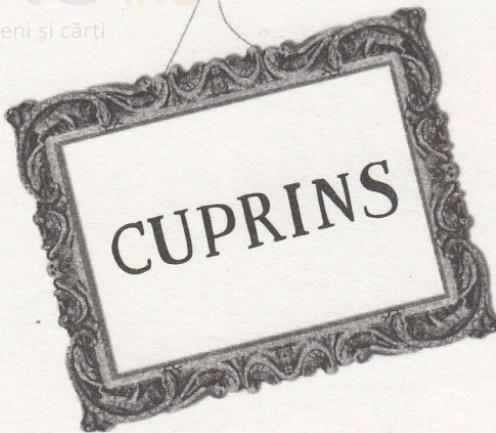
IMAGINAR

Traducere din engleză
de Iulia Arsintescu

Ilustrații
de Emily Gravett

ARTHUR

Introducere	9
Unu	11
Doi	23
Trei	35
Patru	64
Cinci	79
Șase	93
Șapte	111
Opt	131
Nouă	141
Zece	158
Unsprezece	168
Doisprezece	179
Treisprezece	189
Paisprezece	214

În seara aceea, Amanda Shuffleup a deschis ușa dulapului din camera ei și și-a agățat haina de un băiat.

A închis ușa la loc și s-a așezat pe pat.

Nu-și scosese pantofii înainte să urce scările la etaj și avea picioarele ude. De fapt, nu numai picioarele. Ciorapii și pantofii erau leoarcă și ei. Plus șireturile pantofilor.

Nodurile reci și îmbibate de apă refuzau să sedezge. A tras de ele, dar unghiile au început să-o doară. Mai avea un pic și le rupea și nodurile tot n-au slăbit deloc.

Dacă șireturile nu se vordezlega niciodată, s-a gândit ea, n-o să-și poată scoate niciodată pantofii. Asta însemna să rămână toată viața udă la picioare. Și nu numai atât: însemna să poarte pentru totdeauna aceiași pantofi. Amanda era genul de fată (așa cum bucuroasă v-ar spune și ea) căreia *îi plăcea* să poarte adidași vechi și murdari (pentru că sunt comozi și nu contează dacă se murdăresc, din moment ce sunt deja murdari), dar până și ea își putea

Respect p

În plus, s-a gândit, dacă picioarele ei voiau să crească? La școală, domnișoara Short le arătase un bonsai. Era un stejar de mărimea unei păpădii, care rămăsese mic pentru că fusese crescut într-un ghiveci micuț.

Dacă nu reușea să-și scoată pantofii, Amanda urma să rămână toată viața de mărimea unei fetițe, la fel ca și copacelul cu rădăcinile captive. Azi nu conta, dar peste zece ani, să arate la fel de mică n-avea să fie un lucru prea bun. Ca să fim sinceri, putea fi o adevărată grozăvie.

Asta făcea mai important ca oricând să-și scoată pantofii. De asta trebuia neapărat să...

Amanda a tras cu mare grabă de nodul murat, dar tot nu s-a clintit nimic.

După o clipă, s-a oprit. S-a uitat pieziș la picioarele ei. A cumpănat. A mormăit. A țățăit. A mormăit iar.

Pe urmă, iute ca o pisică, a alergat la măsuța de toaletă, a deschis câteva sertare și a scormonit prin ele, împrăștiind mai multe obiecte pe podea înainte să însfârce ce căuta.

— Aha! a exclamat ea cu voce tare, simțindu-se ca o prințesă care tocmai descoperise un dragon legat de un copac și scosese din rucsac exact lucrul indispensabil ca să-l elibereze (o sabie, să spunem, sau o carte despre cum se salvează dragonii).

S-a așezat din nou pe marginea patului, a ridicat un picior în poală, a tras de nod, a strecurat lama foarfecii între șiretul întins și limba pantofului și, cu un *hârst* simplu și mulțumitor, l-a tăiat în două.

Aproape de deznodământ, a tras de şiret până l-a slăbit de tot, apoi şi-a scos pantoful şi l-a aruncat, cu tot cu ciocnirul, într-un colţ al camerei.

Şi-a mişcat veselă degetele libere.

Peste o clipă, a repetat operaţiunea şi la celălalt pantof, pe care l-a aruncat în acelaşi colţ.

Amanda s-a tras mai în spate pe pat. Avea labele picioarelor albe şi lipicioase. A suflat aer Cald peste ele şi le-a şters cu pilota.

Ea, Amanda Shuffleup, era un geniu. Se vedea cât se poate de clar. Cine altcineva, s-a întrebat, ar fi găsit atât de repede o soluţie atât de simplă? Dacă Vincent sau Julia ar fi venit acasă cu pantofii uzi (erau prieteni de ai ei de la şcoală), ar fi rămas încăltaţi în continuare cu aceiaşi pantofi uzi şi picioarele le-ar fi devenit reci *de tot*. Atât de reci, încât probabil că s-ar fi îmbolnăvit de pneumonie.

Asta nu s-ar fi putut întâmpla niciodată totuşi, pentru că Vincent şi Julia nu erau genul de copii care să-şi petreacă după-amiezile de sămbătă afară în ploaie, țopăind în cele mai mari băltoace pe care le puteau găsi. Altfel, exemplul era foarte bun.

— Amanda! a strigat o voce din josul scărilor.

— Poftim! a strigat Amanda drept răspuns.

— Iar ai venit cu noroi în casă!

— Ba nu!

— Şi atunci de ce e noroi pe covor?

— Nu-i de la mine, mamă, a strigat Amanda, lăsându-se să alunece din pat direct în picioare.

S-au auzit paşi pe scări.

Respect pentru natură
Amanda s-a aplecat și a cules de jos pantofii uzi. De fapt, puțin noroi parcă aveau, s-a gândit ea. Un pic. Dacă te uitai foarte atent.

A stat așa puțin, cu pantofii atârnându-i de vârful degetelor. Dacă venea mama și o găsea ținându-i așa, ar fi văzut noroiul de pe tălpi și s-ar fi grăbit să tragă o concluzie. Amanda trebuia să se descotorosească de ei cât mai repede.

Să deschidă fereastra și să-i arunce afară ar fi durat prea mult. I-ar fi putut azvârli sub pat, numai că patul ei nu avea dedesubt, ci doar niște sertare mari, doldora deja cu fleacuri importante.

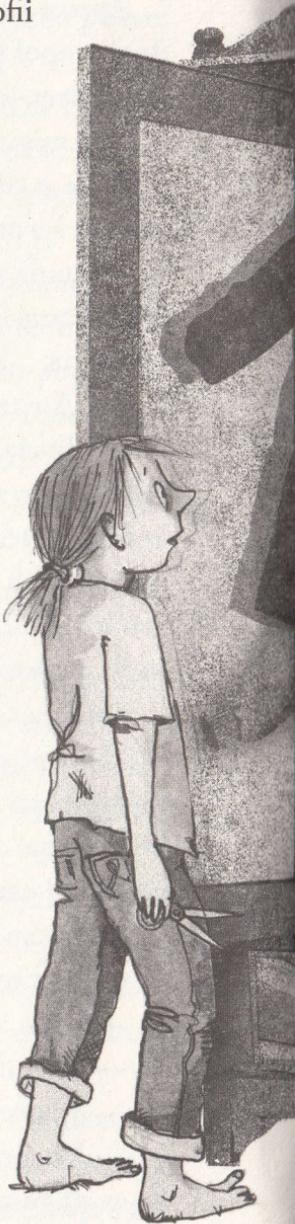
Nu-i mai rămânea decât o singură soluție.

A deschis ușa dulapului și i-a îndesat acolo.

Pantofii l-au lovit pe băiatul care continua să-i țină haina. „Uf!“ a zis el, când l-au izbit în stomac și pe urmă au căzut pe covor.

Amanda tocmai se pregătea să-l certe pentru că îi scăpase, dar ușa camerei s-a deschis cu putere.

— Amanda Primrose Shuffleup, a zis mama ei, în felul acela exasperant

al mamelor. (Mamele au impresia că, dacă îți arată că-ți știu numele întreg, o să le iei mai în serios. Dar nu-i mare scofală, pentru că, de fapt, probabil că ele ți-au pus numele acelea.) Ce-am vorbit noi despre descălțat în hol, *înainte* să urci la etaj?

O clipă, Amanda n-a spus nimic. Gândeau repede, dar de data asta se simțea încurcată.

Existau două uși. Una dădea în hol și era blocată de mama ei. Cealaltă, ușa de la dulap, încadra un băiat pe care nu-l mai văzuse niciodată. Părea de vîrstă ei, și ținea haina din care picurau stropi de apă și zâmbea destul de speriat.

Era destul de ciudat, dar, din moment ce mama nu pomenise nimic despre băiatul cel straniu, Amanda s-a hotărât să nu-l aducă în discuție nici ea.

— Ce ai de spus în apărarea ta?

— Erau înnodați, a zis Amanda, arătând spre pantofii murdari, abandonăți între picioarele ei și cele ale băiatului. (El avea pantofi exact ca ai ei, a remarcat Amanda, doar că mai curăți, ca și cum n-ar fi sărit niciodată prin băltoace. „Ce noroc am și eu“, s-a gândit ea, „îmi apare un băiat în șifonier și nu-i decât alt Vincent sau Julia – unul care se teme să se umple de noroi. Hmm!“)

— Înnodați?

Mama a rostogolit cuvântul prin gură de parcă încerca să se hotărască dacă scuza era suficient de bună.

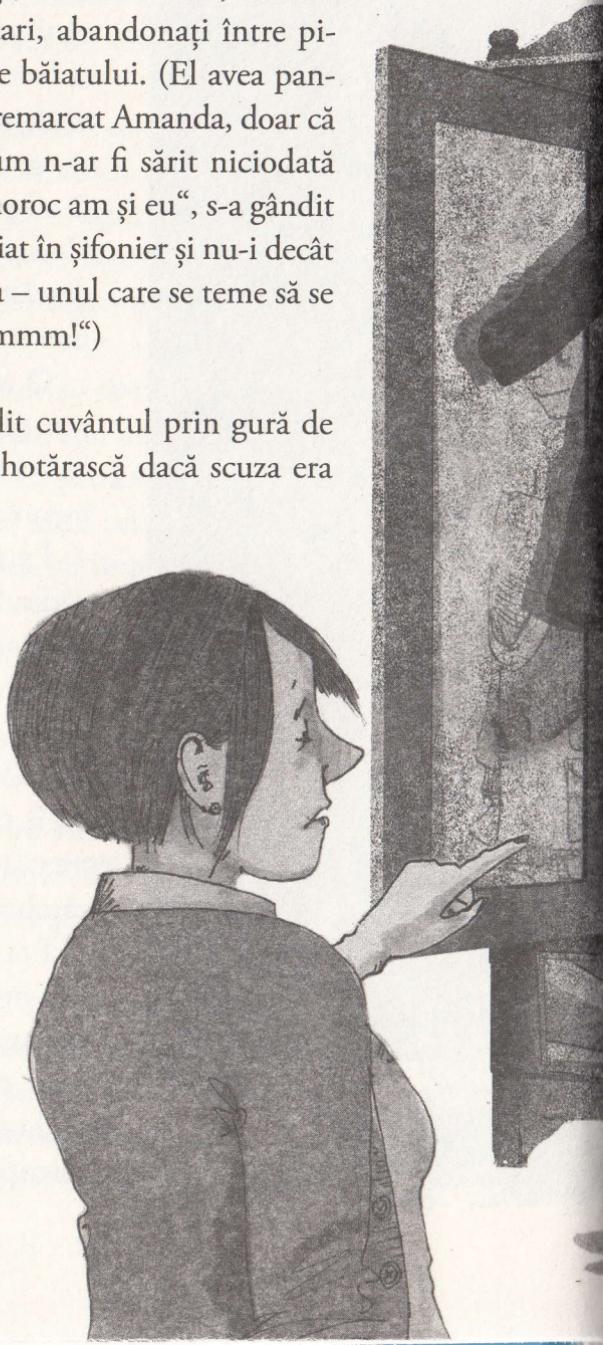
— Înnodați.

Înnodați?

— Exact.

Așa că a trebuit să urc aici, a continuat Amanda, ca să iau foarfeca, altfel aş fi rămas captivă în ei pe veci. Picioarele nu mi-ar mai fi crescut și...

— Dar asta ce-i? a zis răios mama,

întrerupând-o înainte să-și înceapă prelegerea edificatoare despre bonsai.

Amanda a tăcut și a urmat linia invizibilă dintre vârful degetului mamei și dulap.

Dacă Amanda ar fi fost mama, asta ar fi fost primul lucru pe care l-ar fi făcut. N-ar fi insistat pe treaba cu pantofii uzi, s-ar fi interesat imediat de băiat. Pentru că însemna (gândind ca mama) fie că fiica ei strecurase prieteni în casă fără să ceară voie mai întâi, ceea ce încalcă toate regulile de bună-creștere, fie că le călcaseră hoții. Iar asta ar fi fost o veste rea, nu-i aşa? La urma urmei, dacă băiatul acela reușise să se furișeze la ea în cameră într-o după-amiază de sămbătă, cine știe cine putea da buzna înăuntru altă dată! Riskau să se trezească atacate de hoți înainte să apuce să clipească și ce-ar fi însemnat asta? Că le jefuiau, asta ar fi însemnat!

